ЦІНА 1 КРБ

перець

№ 18. КИЇВ, ВЕРЕСЕНЬ 1947 р.
РІК ВИДАННЯ VI

ДО ПИТАННЯ ПРО ЦЕГЛУ

Мал. Бе-Ша

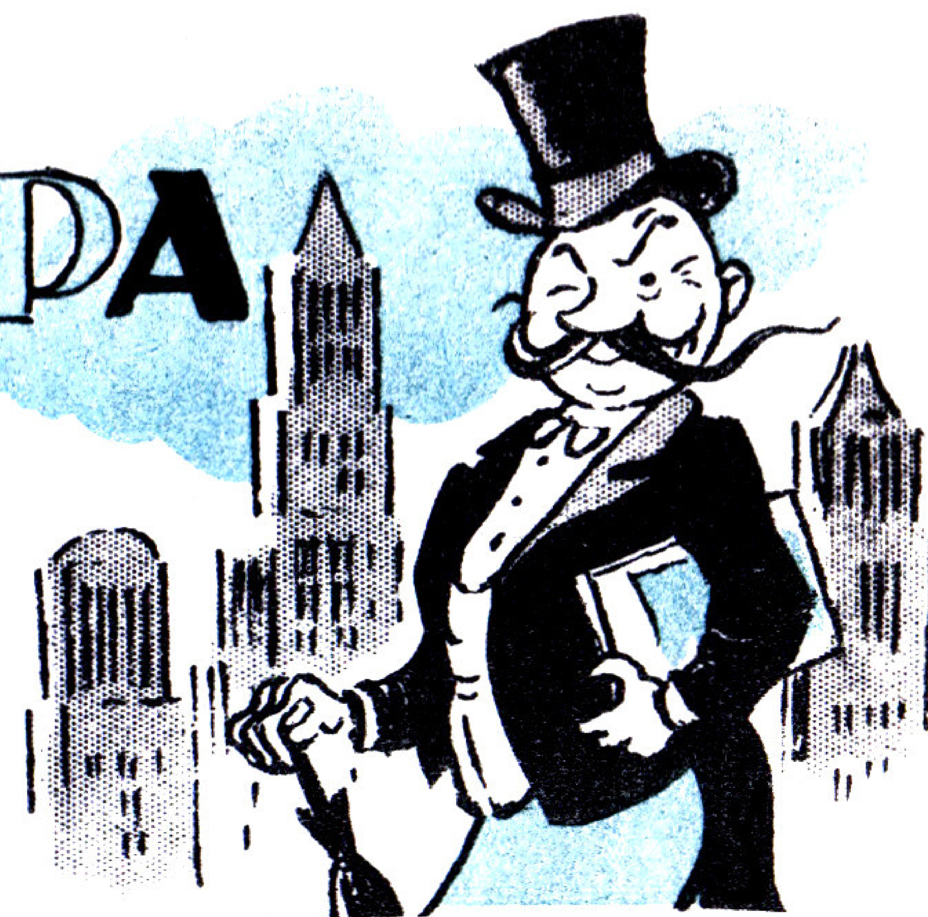
— Це, вельмишановні товариші, цегла. Її ждуть новобудови п'ятирічки.

Що треба мати в наявності, щоб збільшити випуск й піднести якість цього хорошого, незамінимого будівельного матеріалу?

В наявності треба мати:

а) хорошу сировину; б) хорошу механізацію виробничого процесу; в) хороших директорів цегельних заводів; г) хороше ставлення до цегли в Міністерстві промисловості будівельних матеріалів, в Міністерстві місцевої промисловості й в Укоопромраді.

Гро$шова культура

(ЗАКОРДОННІ ПОДОРОЖІ ПЕРЦЯ)

**Записки Перця опублікував
Степан ОЛІЙНИК**

Ілюстрації Бе-Ша

...Вже третю добу я Нью-Йорк оглядаю,
Ходжу вулицями — від центру до краю —
У модній циліндрі, з блокнотом перчанським,
Варюсь, як і всі, у котлі цім гігантськім.
Це звідси спішать навперейми по світі
Із «крамом» своїм ловкачі діловиті.

Разом з кулеметами (знаємо, бачим!),
З воєнними спецами й салом свинячим —
Розвозять вони ще й «духовні мікстури»:
Взірці поведінки, моралі, культури.
Отож і рішив я точніше узнати,
Які ж ті «духовні» Сполучені Штати.

...І знали б ви, дійсно, яка тут культура!
Куди не повернешся — з кожного мура
Ножами й стволами новішої зброї
У публіку ціляться фільмів герої.
Стемніло й пішов я дивитись картину,
Що звалась вона—«Сто смертей за годину!»

Летіли, як пір'я, з екрана до купи
Пропахлі давно голлівудівські трупи.
Враження було—ну, такої вже сили,
Що зніжені леді — від страху тремтіли,
А гангстери — тут же вдались до розбою,
Щоб точно наслідувать вбивцю-героя.

За жахами жахи екран той маячив.
І смерть я... сто першу... на ньому побачив,
Ганебную смерть — дичавінням повиту —
Мистецтва й кіно буржуазного світу.

Прийшлось випадково мені споглядати,
Як люблять тут фільми подібні знімати:
Зайнявся будинск... Горить!..
В божевіллі
За вікнами діти кричать обгорілі...
Та замість пожежників — в тій же хвилині
Кінохронікери примчали в машині.

Навіщо, скажіть, їм людей рятувати?
(За це ж не одержиш належної плати!).
Знімали спокійно палаючу жінку,
Щоб дать на екран... «сенсаційну новинку».
Нічого не зробиш — така в них мораль!
Заради наживи й людини не жаль!

...Давай-но, гадаю, ретельно обстежу
Ще й ту їх хвалену культурну мережу,
В якій відпускають доларові маги
В пляшках і на блюдах — «культурні
розваги».
Прямую підряд до кількох ресторацій.
Гудуть над шибками млинки вентиляцій.

«Заходьте розважитись!»—кличуть реклами.
У залах задушних сидять за столами
(Напевно за принципом «демократії»)
Дівчата з коледжів і п'яні вдові,
Хлюсти з пістолетами, в галстуках модних,
А поруч, так звані, «синки благородних».

Один з тих синків, перепившися віскі,
Схиливсь і припав до плеча гімназистки:
Погладжує ручками сукню добрячу
І слуха із сцени нову «Ку-ка-рачу!»
Кружляють сп'янілі, задихані пари...
А каса — гребе, набиває долари.

— Ол-райт!—чути голос хазяїна-мага.
— Ол-райт! Він чудово розпродав «розваги»!

Я знаю, бо пильно і вдумливо стежу,
Для чого ввели цю «культурну мережу».
Разом із метою — грабунку, наживи —
Є друга мета, є «державні мотиви»:

Не дати цій молоді жодної миті
Задуматись: що воно діється в світі,
Глушити напоями й джазами в неї
Усякі думки про дерзання, ідеї,
Не дати їй—правди пізнать життєвої—
Ось цілі культури тії грошової.

...Над площами радіо трубить з годину:
«Купуйте, панове, жувальну резину!»
А я собі йду з олівцем у правиці
Відвідувать їхні книжкові крамниці.
В яку не загляну — на полках, на лавах
Ті ж самі «новинки», у модних оправах.

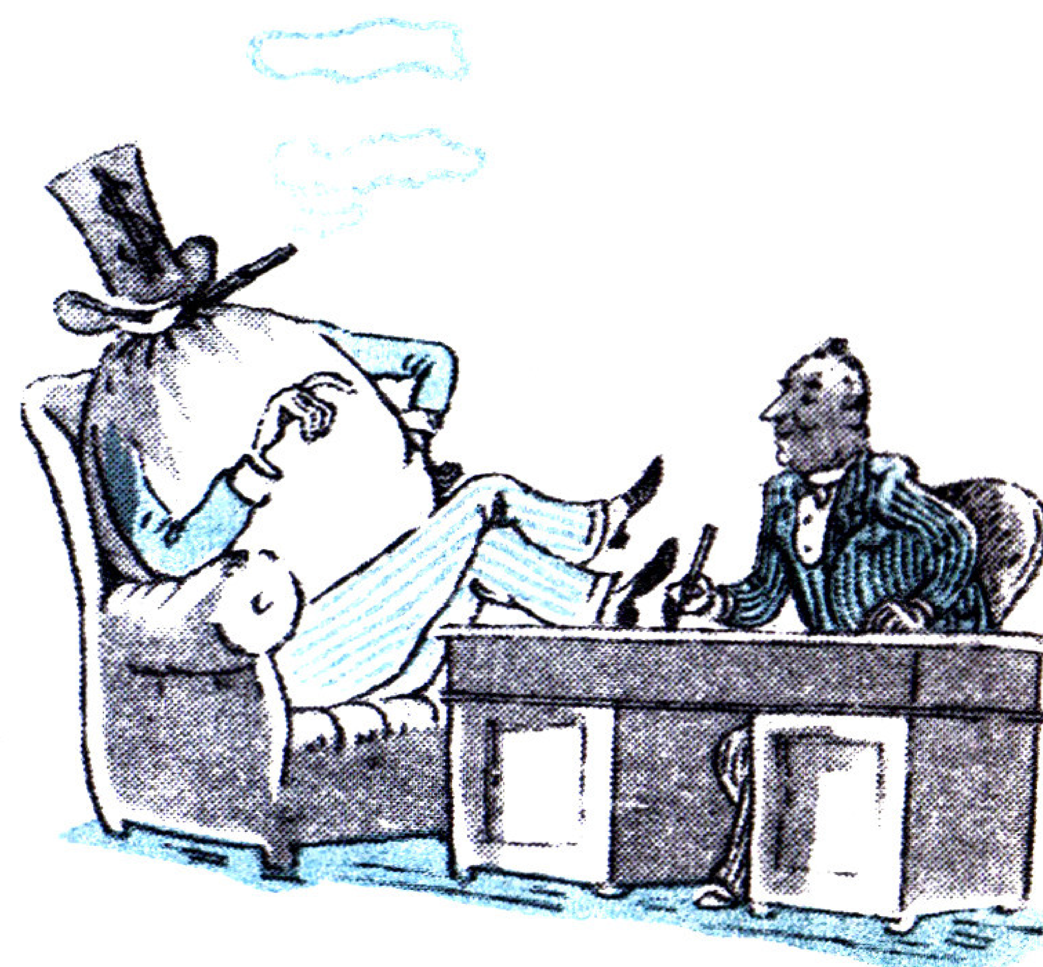
З обкладинок сірих, обгорнутих шовком.
Про смерть і про жахи кричать заголовки.
Одна має назву «Усім нам — могила»,
Друга — «Ах, нащо мене мама родила!»
На третій... оскалений череп. І злотом
Відтиснено літери: «Смерть над болотом».

Яку з тих книжок не візьму, не розгорну,
Читаю страшну писанину ту чорну:
«Над людством нависли часи лихоліття!..»
Зневір'я... байдужість... І знову страхіття...
Поклявшись реакції чорній на вірність,
Писаки брудні пропагують покірність.

Служіть, мовляв, тихо і смирно магнатам
Та дякуйте богу й Сполученим Штатам.
Про атомну бомбу — написано гори.
У ній лиш шукають рятунку, опори.
Цю тему писаки жують, мов шакали:
«Розклали,— кричать,— наші атом
розклали!»

Ще більш мене впевнив цей атомний галас...
У тім, що Америка... дійсно розклалась.
На другій полиці — побачив брошури:
«Враження» якоїсь продажної шкури,
Що якось до нас приїздила у гості,
Пила в нас і їла, а потім зі злості,
Продавши за гроші всю жовч і всю піну,
Брехала, як моська, на нашу країну.

Причину брехні тої легко вгадати:
Не факти життя він узявсь оглядати,
А вираз обличчя хазяїна свого,
Що держить за гичку мішка грошового.

Жбурнув їм з презирством брудну ту
брошуру.
...На цьому й скінчив оглядать їх культуру.

Скінчив, бо, як кажуть, усе було ясно:
Побачив, що робиться гласно й не гласно.
...Виходжу за місто, відчувши утому.
Скоріше б летіти! Скоріше б додому!
До рідного міста, до рідного краю,
Бо краще од нього — я в світі не знаю.

Остап ВИШНЯ

Турмерика

I

В одного француза чи, може, в англійця, а то, може, й у турка чи в грека була собі корова.

Звичайнісінька корова, така сама, як і в нас ото єсть корови: чотири ноги, хвіст, роги, вим'я і мукає...

Тільки й того, що в нас така корова зветься «Маня», а у французів — «Марі», в англійців — «Мері», у турків — «Маніогли», а в греків — «Манупопуло» або «Манізелос»...

А державний секретар Сполучених Штатів Америки зветься Маршалл...

Від військового маршала американський Маршалл одрізняється двома прикметами, — перша прикмета та, що у військового маршала на кінці одне «ли» (маршал), а в американського — два «ли» (Маршалл).

Друга ознака та, що військовий маршал воюється тоді, коли є війна, а американський Маршалл починає воюватися тоді, коли на «землі мир і во человецех благоволеніє».

Так от, значить, була, будемо говорити, в турка корова.

Побачив американський Маршалл у турка корову, прийшов до нього та й каже:

— У тебе є корова?

— Є! — відповідає турок.

— Одна?

— Одна!

— Малувато, — каже американський Маршалл.

— Ми люди небагаті, — каже турок.

— А хочеш, щоб у тебе було дві, а то й три корови?

— Ой, хочу! — аж підскочив турок.

— Так я тобі допоможу! — каже американський Маршалл. — Мені це раз плюнуть! У мене доларів, у мене золота такого, що можу всі корови на всім світі закупити! Ще й на бугая залишиться!

Скрючився в три погибелі турок, до землі припав:

— Допоможіть! — молить. — Хочу, щоб у мене було три корови! Ой, хочу!

— Ол-райт! — райтнув американський Маршалл. — Бери долари! 200 мільйонів доларів бери!

— Ой, спасибі!

— Тільки так: корови твої, а молоко — моє! Хочеш свині купуй, — тільки ж знову: свині твої, а сало моє! А як може корови не дуже молоко даватимуть, свині сала не нагулюватимуть, то нічого, ти дуже не хвилюйся, віддаси нафтою, або вугіллям, або хромовою рудою... А щоб у тебе ніхто корови та свині не покрав та на нафту й на вугілля не зазіхав, — сторожів найми, а я своїх генералів та офіцерів дам, щоб тими сторожами командували... І все буде в порядку...

— Ой, дякую, красненько дякую! — турок аж до землі припадогли...

— А щоб тобі не турбуватися, молоко й свинину чи нафту та вугілля перевозити, — я залізниці й пароплави своїми людьми вкомплектую! А ти живи собі та не горюй! Ти людина бідна, а я — багатий! Чом же я не можу тобі допомогти? А може тобі трудно і «салям-алейкум» вимовляти, говори «гуд-бай», — воно й коротше й ударніше виходить... Так і наблизишся до багатства, що незабаром і вся держава твоя зватиметься:

«Сполучені Штати Турмерики»...

— Гутбай-алейкум! — уклонився турок...

Оце й єсть «план Маршалла», що про нього бібісікає увесь світ.

II

У Франції план Маршалла провадиться за такою ж схемою, як і в Туреччині, тільки французам потім доведеться говорити не «гудбай-алейкум», а «гудбай-бонжур»...

В Греції коровами заправлятиме не король Павло, а буде в них інший король, що зватиметься, приблизно, Трумло чи Гуверло, чи можливо Дюйло, — це в залежності від президентських виборів в Америці...

З ОРИГІНАЛОМ ЗГІДНО

ПРИКАЗ

По Чорно-Острівському Райвідділу сільського господарства від 18 VI—47 року

Окремі робітники Райвідділу сільського господарства становляться до своїх обовязок не серйозно.

Наприклад: Зоотехнік по племсправі тов. Кульчицька доводила до колгоспів дерективне роспорадження 17/VI—47 р. в якому було написано:

Для прикращення а вде яких роспораджения було написано порокраження породного складу тварин:

Гол. Зоотехнік тов. Біланом дание роспорадження підписано за мени, і не правірено.

ПРИКАЗУЮ:

Гол. Зоотехніка тов. Білану поставити на вид.

Зоотехнік по племсраві тов. Кульчицькій виношу виговор.

Попереджаю всіх работників, Райвідділу сільського господарства що розпорядження дерективні надсилати тільки в колгоспи тоді коли будуть підписані мною ілі Гл. Агрономом, і відсуствіе мене і Гл. Агронома, дозволяеться підписувати дерективні роспорадження Гол. Зоотехніку. Секретару Райвідділу сільського господарства, для пичатування деректив не принімать без подпісі моеі.

Настоящий приказ обявить всім работникам Райвідділу сільського господар

Зав. Райвідділом сільського господарства

МЕЛЬНИЧУК

Неписьменність автора «приказу» засвідчена його власним підписом. Але т. Мельничук, хоч і неписьменний, зате кмітливий. Він зумів на державні кошти збудувати собі непоганий будинок. З нетерпінням чекаємо наказу Кам'янець-Подільського обласного управління сільського господарства, де будуть відзначені і «дерективні роспорадження», і будівнича діяльність Мельничука.

ВОЙОВНИЧА КОРОТКОЗОРІСТЬ

Мал. К. Агніта

1-й американець. — Що я бачу! Містер Буль з військового спостерігача перетворився на бойового офіцера грецької армії.

2-й американець. — Що зробиш... Не може ж він спостерігати дії партизанів неозброєним оком!

Зачарований Гончаренко

От уже 2 роки, як голова Водно-Транспортної райради м. Одеси т. Гончаренко потрапив у лабети злої чарівниці.

Як відомо з казок та інших авторитетних літературних джерел, кожна зла чарівниця може стати принцесою, бояринею, лебедем, гускою, гадюкою. Але одеська чарівниця, пристосувавшись до сучасних умов, виступає тепер у ролі буфетниці «Воєнторгу» під прозаїчним прізвищем Бублик.

Яким зіллям причарувала гр. Бублик т. Гончаренка поки що залишається загадкою для всієї Одеси. Але відомо, що під впливом цих чар т. Гончаренко став в опозицію до всіх радянських установ і до радянських законів...

Двадцять років проживала в Одесі по Малому провулку № 6 сім'я Кавчинських. Два комуністи з цієї сім'ї — батько й син — загинули на фронті. Інвалід II групи вчителька В. П. Кавчинська з дозволу районної житлоуправи перебралася із зруйнованої квартири № 1 до квартири № 22 того ж таки будинку, де вона прожила 20 років. Це було в 1944 році. А рівно через 2 роки ця квартира сподобалася буфетниці «Воєнторгу» гр. Бублик.

Бувши не просто буфетницею, а й злою чарівницею, гр. Бублик причаровує голову Водно-Транспортної райради т. Гончаренка й добивається спеціального рішення райради (від 11 лютого 1946 року № 397), за яким квартира Кавчинської передається їй — гр. Бублик.

На підставі цього рішення буфетниця викидає з квартири дружину і матір двох полеглих у боях комуністів.

Опустимо подвиги гр. Бублик, що двічі причаровує і суддю Водно-Транспортної дільниці т. Дьякова, який двічі відхиляє позов В. П. Кавчинської (перший — на незаконне виселення, другий — на гр. Бублик та її дружка-матроса, які по-звірячому побили вдову й поламали меблі в її квартирі), і повернемось до зачарованого Гончаренка.

4 січня 1947 року прокурор Водно-Транспортного району пише т. Гончаренкові листа № 19404, в якому підкреслює незаконність виселення т. Кавчинської. Гр. Бублик одвела очі голови райради від цього листа, й Гончаренко залишив його без відповіді.

Потім пишуть про це з міськради. Гр. Бублик водить рукою т. Гончаренка, і той відповідає міськраді, що Кавчинська «добровільно віддала свою житлоплощу гр. Бублик».

10 квітня 1947 року Гончаренкові пише листа № 20/2085 заступник голови Одеського облвиконкому т. Гордієнко. «Визнаючи, що ордер гр. Бублик було оформлено без перевірки й незаконно, Виконком Облради пропонує Вам передати в суд матеріал на анулювання ордера, виданого гр. Бублик М. Я., після чого квартиру № 22 будинку № 6 по Малому провулку оформити ордером гр. Кавчинській В. П. Виконання повідомити 17 квітня 1947 року».

І знову Гончаренко відповідає, що гр. Кавчинська «добровільно віддала свою житлоплощу гр. Бублик».

19 травня 1947 року заступник голови Одеського облвиконкому т. Гордієнко пише Гончаренкові вдруге й пропонує в 3-денний термін скасувати своє рішення від 11/II 1946 р. № 397 й повернути квартиру її законній хазяйці Кавчинській.

Але чари буфетниці Бублик були сильніші розпоряджень облвиконкому.

Нарешті 5 серпня 1947 року Одеський облвиконком приймає в цій справі спеціальне рішення № 1403. Констатувавши всі кричущі беззаконня, про які ми вже писали вище, облвиконком зобов'язав т. Гончаренка в триденний термін відновити права гр. Кавчинської на її квартиру.

І це рішення теж не впливає на Гончаренка.

13 серпня облвиконком пропонує йому повідомити про виконання рішення № 1403.

Але Гончаренко і в вус не дме — мовчить.

18 серпня облвиконком запитує про це вдруге.

Гончаренко знову мовчить. Чарівниця Бублик так обкрутила його, що йому море по коліна.

І не видно тепер на одеському горизонті такої сили, яка б «розчарувала» т. Гончаренка.

С. ЗАЯРКО

ЦЕ МОЖЕ СТАТИСЯ

(ОДВЕРТИЙ ЛИСТ)

Товаришу Свертілов, уявіть, що ви не директор Ворошиловградського заводу ім. 20 річчя Жовтня, а ви, товаришу Єлестратов, не начальник будівельно-монтажного управління № 2, а, скажімо, представники міністерства.

Тепер уявіть, що ви потрапили на завод ім. 20 річчя Жовтня. Ви ходите по заводському подвір'ю. Все тут для вас нове, незнайоме. Ні до чого ви ще тут не звикли.

Раптом ваші обличчя стають схожі на знаки запитання й оклику.

Що сталося? Що помітило ваше свіже око на заводському подвір'ї?

— Верстати!...— обурюєтесь ви, товаришу Свертілов.

— Токарні, нові!..— насуплюєтесь ви, товаришу Єлестратов.

Обурені, розгнівані, ви вриваєтесь до кабінетів: перший — до директора заводу, другий — до начальника будівельно-монтажного управління № 2.

Ви доводите обом, що в них надворі псується цінне устаткування, що сім зовсім нових верстатів стоять два місяці просто неба, іржавіють, що це не державне ставлення до заводського устаткування.

Ні директор, ні начальник управління не розуміють, чому ви кипите, чому ви гніваєтесь. Тоді ви, товаришу Свертілов, підводите директора до вікна і тикаєте пальцем на ті верстати.

— Дивись! На твоїх очах пропадає державне добро. Ти ж, напевне, десятки разів на день проходиш повз ці верстати!..

— Ви ж будівельник! — обурено докаряєте ви, товаришу Єлестратов, начальникові будівельно-монтажного управління № 2.— Невже ви не розумієте різниці між піском, камінням і верстатами? Як вам не соромно!.. Хоч би від дощу їх чим-небудь прикрили!..

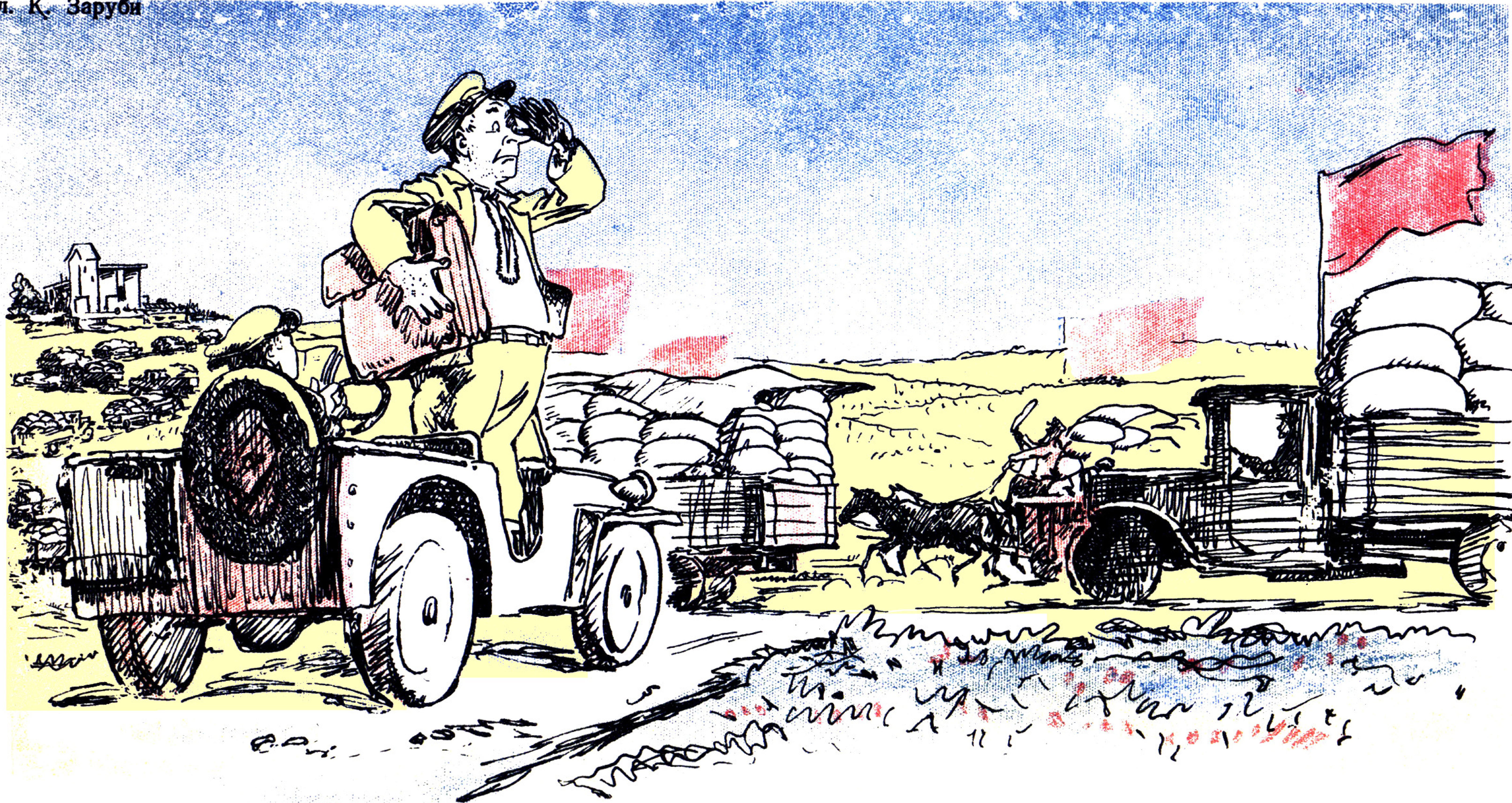
Ви повертаєтесь назад до міністерства, пишите грізну доповідну записку міністрові й добиваєтесь, щоб міністр якнайсуворіше покарав т. т. Свертілова та Єлестратова за безгосподарність і нехлюйство.

Цього, звичайно, ще не сталося. Але це може статися, шановний товаришу Свертілов і не менш шановний товаришу Єлестратов.

Антон ШЛИКОВ

ЗАПІЗНІЛИЙ ЗАГОТІВЕЛЬНИК

Мал. К. Заруби

— Ти дивись, вони вже здають понад план. Доведеться мені хлібозаготівлі очолити ззаду...

ХИТРОБУД

Завівся той «Хитробуд» у колгоспі «Жовтень» і ніяк його не виведеш. Історія цього хитробуду надто нагадує славнозвісний жарений гвіздок, що його солдат смажив!

— Точнісінько у нас такий жарений гвіздок! — кажуть колгоспники.

І дають «Умову», складену 10 травня 1946 року. Зміст її такий. Колгосп зобов'язується побудувати К. П. Запорожцю хату «із власного його (Запорожця) лісоматеріалу», за що Запорожець сплачує артілі 1000 карбованців.

Відтоді і почався в колгоспі «Хитробуд».

— Давайте ліс, товаришу Запорожець! — говорять колгоспники.

— Який ліс? З лісом кожен дурень хату збудує... Умова є, значить, будуйте!

Пішли колгоспники до голови артілі тов. Коркишка:

— Як же це так хату без лісу будувати?

— Що значить без лісу? — здивувався голова.— Візьміть в селі Гонзи 4 підводи, з Хоцького 2 підводи та з Дейменовського лісу пару підвід...

—Та це ж колгоспний ліс!

— Візьміть! Самі ж бачите, що без лісу хату не збудуєш!

Колгоспники знизали плечима. Щось дуже вже ця хата на жарений гвіздок схожа.

А Запорожець своєї:

— Умова є? Є. Чого не будуєте?

Під осінь збудували хату Кузьмі Пилиповичу.

А тут постанова вийшла про ліквідацію порушень Статуту сільськогосподарської артілі. Зібралися колгоспники 5 жовтня 1946 року на загальні збори й постановили:

— Досить гвіздок жарити!

Виділили комісію, яка 16 жовтня 1946 року зробила висновок: стягнути з Запорожця К. П. за незаконно проведені роботи й витрачені матеріали — 9000 карбованців (дев'ять тисяч).

Розсердився Запорожець і каже:

— Не заплачу ні копійки!

Подали до суду. В Гребінку.

Суд доручив техніку Овчаренкові заміряти обсяг роботи. Той заміряв і зробив висновок: стягнути з Запорожця К. П. 2900 карбованців!

Присудив суд — стягти з Запорожця цю суму.

А Запорожець подав до обласного суду касацію.

Я—колгоспник, говорить, я інвалід Вітчизняної війни, говорить, хату мою окупанти спалили, значить, слід мені дати полегшення.

Обласний суд ще трохи збавив.

Чому? Тому, що Запорожець просто обдурив суддів.

Членом колгоспу «Жовтень» він ніколи не був, не був інвалідом Вітчизняної війни, ніколи не горіла його хата.

Запорожець працював деякий час головою Короваївської сільради і, користуючись своїм службовим станом, розпочав свій хитробуд.

Живе він тепер в новій хаті, грошей не платить і у вус не дме.

Хай собі, мовляв, суди займаються писаниною, а моя хата скраю!

П. РУБІН

Колгосп «Жовтень»,
Гребінківського району,
Полтавської області.

ПЕРЕД РЕВІЗІЄЮ...

За порушення фінансової дисципліни Міністерством держконтролю притягнено до відповідальності директора універсальної торгової бази Житомирської облспоживспілки Онуфрієнка і головного бухгалтера бази Гельфанда.

Мал. В. Гливенка

— Заздрю тобі, Марусе, — чисто замітаєш... А я от, як не стараюсь, ніяк слідів не замету.

С. Михалков

ДРЕВНІЙ ХРАМ

У хащах десь стояв забутий храм.
Зробили з нього склеп і мотлох
склали там —
Непотреб порохом припалий.

Та несподівано прознали,
Що храм цей — пам'ятка коштовна давнини
й нема йому ціни.

Нараду скликавши, схвалили одностайно
На заповідник храм перетворить негайно,
Щоб міг його відвідувать народ.

І от
Затвердили, де треба, штати
І фонд зарплати,
З'явилися і «зав» і «зам».
І став музеєм древній храм.

І все було б гаразд, та, бач, одну ідею
Забрали в голови керівники музею:
«Щоб перехожого не вплав безплатний зір
На пам'ятку цю давню, слід круг неї
Паркан поставити, обгородити двір», —
І от летять тріски з-під гострених сокир...

І знесли того ж дня ажурну огорожу,
Яка століть із п'ять, а то ще й більше,
може,
Стояла непорушно до цих пір.

* * *

Народні приказки на всі випадки є.
І зараз нам таку згадать годиться:
«Примусиш йолопа молиться,
То він і лоба розіб'є».

Переклав Діодор Бобир

КЛЕПКА ЛІМІТУЄ...

Перед тим, як розповісти по суті справи, скажу вам, що недавно редакція одержала два майже ліричних листи. Написані вони були такою мовою, як ото пишуться щоденники закоханих: піднесено, з вигуками «Ах!» і «Ох!»...

Перший починався так:

— Дорогий Перець!.. Ах, як я її шукав! Ох, скільки я думав про неї! Особливо багато думав, як обмолотилися ми в артілі. Зібрав я огірки, помідори, капусту, склав їх у кутку в коморі і побіг до голови колгоспу.

— Дайте, — кажу, — Іване Петровичу, відпустку. Поїду я ще в Суми.

— Чого? — питає.

— Може, там її знайду!..

Поїхав.

О, знав би дорогий Перче, як я там за нею ганявся. Ходив по магазинах облмісцевпрому, облпромлісоспілки, облпромради. Нема! Розхвилювався і пішов до голови облпромлісоспілки тов. Микитенка.

— Де її шукати? — питаю.— Де знайти?

— Кого?

— Діжку, — кажу.—Звичайну діжку на відер 15—16.

Тов. Микитенко відповів, що «діжки і є, і водночас їх нема...»

Другий лист був із Біляївки, Одеської області. Писала його колгоспниця Катерина Василівна. Писала теж лірично:

«Ах, як я його шукала! Скільки находилася по магазинах і по базарах, та не знайшла. Вдома доспіває виноград. Треба збирати, вино робити. А його нема. Подалась я до голови Одеської облпромлісоспілки тов. Вербенка і питаю:

— Може ви скажете, де мені його знайти?

— Кого?

— Бочонок!

Подивився на мене тов. Вербенко і каже:

— Бочонки і є, і водночас їх нема!..

Ліричні листи закінчувались дуже прозаїчними словами: «Чому ніде не можна купити діжки, бочонка?».

* * *

«І є, і водночас нема!».

Розібратися в цій туманній відповіді можна лише тоді, коли підеш в Укоопромлісоспілку.

— Ми маємо сувору вказівку виробляти діжки, бочонки і постачати їх споживачам через свої магазини, як продукцію широкого вжитку, — кажуть вам.

І показують цифри. За перше півріччя мали зробити діжок та бочонків на 291 тисячу карбованців. Зробили на 310,5 тисяч.

— Перекрили, виходить?

— Перекрили!

— Значить, діжки в продажу є?

— І є, і водночас нема! З цими діжками та бочонками зав'язалася ціла тяганина, — усміхається зав. відділом деревообробної промисловості тов. Заїка.

Картина тяганини вимальовується така. З одного боку, вхопилися за бочонки і діжки всі штати облпромлісоспілок на чолі з головою Укоопромлісоспілки тов. Солдатовим і хотять закотити їх у свої магазини і продавати. З другого боку, на діжки та бочонки напирають обласні керівники з допомогою своїх арбітражів і норовлять перетягти цю посуду тільки своїм торгам та іншим заготівельним організаціям.

Одеський, Сумський, Станіславський облвиконкоми винесли рішення, у яких, всупереч постанові Ради Міністрів, зобов'язали свої обласні промлісоспілки передати бочкотару місцевим організаціям.

Промлісоспілки, звісно, не виконують цих рішень.

— Не потерплю! — гримнув голова Одеського облвиконкому тов. Караваєв. І записав керівникові облпромлісоспілки тов. Вербенку догану.

— Буде по-моєму! — розгнівався голова Сумського облвиконкому і вліпив промлісоспілці штраф у сумі 9 тисяч карбованців.

І пішла перепалка. Тов. Солдатов пише облвиконкомам, що ви, мовляв, «не маєте права». Ті відповідають і т. д. Хто кого перетягне — ще невідомо, бо тяганина триває. А бочок і діжок у продажу нема.

...В Міністерстві лісової промисловості, підприємства якого теж виготовляють бочкотару, нам сказали так:

— Є в нас трести хороші, а є, звичайно, й такі, які в питанні діжок повертаються мляво.

До останніх належить і ровенський трест. Власне, він і не може «повертатися в питанні діжок», бо жодної діжки поки що не зробив, хоч йому заплановано 1100.

— Лімітує клепка! Все залежить від клепки! — говорить зав. технічним відділом. Далі виявляється, що цей трест взагалі неспроможний виготовляти таку продукцію.

— А для чого ж ви йому планували?

Мовчання.

...Зате голова Укоопромради тов. Філіппов не мовчав.

— Бочок і діжок, — каже, — підприємства наші не виробляють. Громіздка, знаєте, продукція. Ми самі використовуємо для соління силосні ями. І виходить непогано.

Рийте собі на здоров'ячко силосні ями, товаришу Філіппов, а от колгоспники, службовці, робітники хотять споживати квасницу не з ями, а з тієї «громіздкої продукції», якої ви не хочете виробляти.

Пора, товариші, пора руба поставити питання про випуск бочкотари для населення.

О. СТЕПАНЕНКО

ПРИЄМНЕ РОЗХОДЖЕННЯ

Мал. І. Гомоляки

— Що ж це в тебе, Петре, слово з ділом розходиться? Обіцяв до 30-річчя Жовтня дати дві норми, а сам по три з половиною виробляєш!

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Потрібна твоя допомога. Не нам, а янушпільському народному судді. Без тебе він не може підготуватись до розгляду однієї затяжної справи. Короткий зміст її такий:

Наш колгосп «Червона зірка», Ружинського району, у 1945 році позичив Янушпільському райземвідділу 102 центнери жита. Позику оформили договором, за яким її мали повернути нам у 1946 році. Та минає вже літо 1947 року, а нашого жита ще й досі немає. Звернулися ми до Янушпільського народного суду. Тричі їздили за його викликом на судове засідання. Але кожного разу суддя зустрічав нас стандартною формулою: «Суд не підготувався до розгляду справи. Чекайте нового виклику». На перші три «нові виклики» ми вже витратили 480 крб. колгоспних грошей.

Може ти, товаришу Перець, викличеш тепер янушпільського суддю до себе й допоможеш йому «підготуватись до розгляду справи». Бо в нашому бюджеті немає статті: «Витрати на судову тяганину».

Ол. КИСЛЮК
Член правління колгоспу.
Ружинський район
Житомирської області.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Скільки треба мати подяк і премій, щоб бути звільненою з роботи? Коли ти не можеш відповісти на це запитання, то хай відповість на нього зав. відділу громадського харчування балтського Змішторгу т. Грищенко. Він разом зо мною підписався під наказом облторгвідділу № 509. Цей наказ зобов'язував нас точно дотримувати правил обслуговування відвідувачів чайної й категорично забороняв відпускати по записках продукти й хліб з чайної на сторону.

Працюючи буфетницею чайної № 1, я точно виконувала наказ. Але т. Грищенкові не подобалося, що, дотримуючи наказу, я категорично відмовляла його клієнтурі і не давала їй «пастися» в чайній. Сфабрикувавши наказ про «некультурне ставлення до відвідувачів», Грищенко звільнив мене з роботи в чайній.

Працюючи з 1934 року в системі громадського харчування, я за свою роботу мала лише премії та подяки. І мені незрозуміло: чи я перебрала норму тих премій і подяк, чи я її недобрала, що т. Грищенко одним розчерком пера так розправився зо мною?

Є. ДМИТРІЄВА
м. Балта,
Одеської області.

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ!

Начальник поштової філії «Рудник» т. Спірін прохав мене опублікувати в пресі про нове удосконалення в галузі доставки листів і газет. Удосконалення це полягає в тому, що т. Спірін та його апарат одержують зарплату за повний місяць роботи, а листи й газети шахтарям доставляють 1—2 рази на тиждень.

Ідучи назустріч бажанням т. Спіріна, пишу тобі про його удосконалення. Від себе подаю таку раціоналізаторську пропозицію: сплачувати т. Спіріну тільки за дні, коли доставляється пошта. Запевняю, що т. Спірін одразу ж почне перевиконувати план і доставлятиме пошту сім разів на тиждень.

Я. БЕЗКРОВНИЙ
Робітник шахти № 8-а ім. Сталіна.
Нова Горлівка.

■

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

До Перця надійшли сигнали про шахрайство начальника Гданцівського (Дніпропетровщина) райвідділу зв'язку Семелюка. Підробляючи документи, він одержував гроші, що надходили по переказах.

Дніпропетровське обласне управління зв'язку повідомило редакцію, що Семелюка знято з роботи та віддано до суду. Дано розпорядження про виплату грошей громадянам, перекази яких було привласнено Семелюком.

В ЧЕРНІГОВІ, НА РИНОЧКУ...

Фото спецкора Перця В. Березовського

Чернігівська міськрада устаткувала міський базар такими фундаментальними, дуже сердитими таблицями й зовсім випустила з уваги будівництво рундуків і столиків для торгівлі.

А краще було б навпаки!

ДЕФІЦИТНА ДЕТАЛЬ

Разом із харків'янами, мешканцями Корсиківської вулиці та 7 прилеглих до неї провулків, Перець збирається відзначити один скромний чотирирічний ювілей. Рівно 4 роки тому робітники й службовці 6 заводів-велетнів та багатьох установ (які мешкають на згаданій вулиці й провулках) звернулися до Червонозаводської райради та до Харківської міськради з проханням включити їм електричне світло.

«Все, — пишуть нам з Харкова, — тут є: стовпи, проводка. Треба тільки підключити наші будинки до мережі, й ми будемо з світлом».

Але, крім стовпів і проводки, потрібна ще одна дрібна, але дефіцитна деталь. Деталь ця зветься: чуйне ставлення до законних вимог трудящих. Чотири роки шукають оту деталь мешканці Корсиківської вулиці та прилеглих до неї провулків. І в Червонозаводській райраді шукають. І в міській Раді. Але не знаходять. Чи її там загубили, чи її там і не було — невідомо...

●

САМ СОБІ ЗАГС

Директор свинорадгоспу «Передовик» (Кишеньківський район на Полтавщині) гр. Рапацький вирішив розлучитися з своєю дружиною. Рапацький махнув рукою на судові та загсівські формальності і відпустив дружину на всі чотири сторони, вручивши їй нижченаведену довідку, стверджену радгоспівською печаткою:

«Дана Рапацкой Анастасии Федоровной в том, что я Рапацкий Николай Францевич с ней не живу, в чем и удостоверяется.
Директор совхоза **РАПАЦКИЙ.**
Секретарь **ГУЩИНА**».

Ознайомившись з цим оригінальним «розводом», Перець констатує, що директор свинорадгоспу Рапацький допустив обурливе свинство щодо дружини й радянської жінки, «в чем и удостоверяется».

1947 р.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, Я. ГАЛАН, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ.

Адреса редакції Київ, Коцюбинського, 7, тел. 5-30-31, 4-65-56 доп. 59. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна».

Журнал «Перець» № 18 (125) (на укр. языке). Підписано до друку 11/IX — 1947 р. Стат. формат 72×105 см. 1 друк. арк.

БФ 02709. Друкарня в-ва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 2692 Тираж 50 000 прим.

Мал. О. Козюренка

МЕРТВЕ МИСТЕЦТВО

— Від усіх цих театрів, Дженні, страшно несе анатомічним театром.